

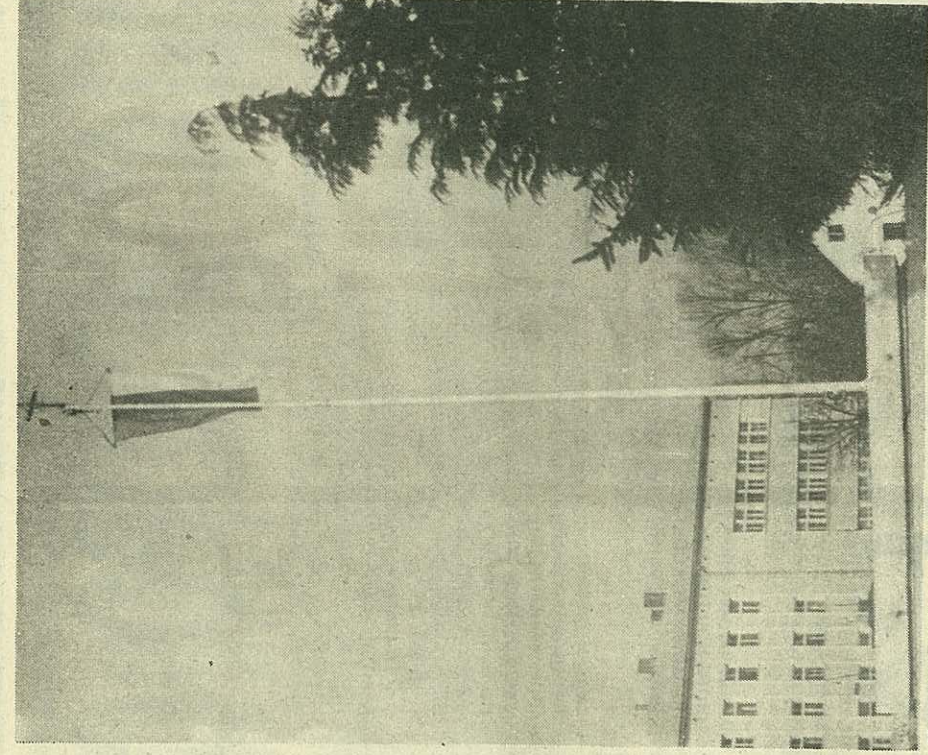
ТАТА, ЧУВАЈ НАМ ОБРАЗ

Ни данас ми није јасно коме је било стало да измисли „лаку пливачу“. Тим прије што је рјеч о српским борцима, који су на дервентско ратиште дошли прије свих, и што су управо због издаје активних официра тадашње ЈНА, били у прилици да изгину од усташких метака, чак и прије него што би успјели да предузму најнеопходније радње за борбу. Пливачи у марту, а то су неки моји саборци доживјели још у марту, признајете није лако ни рекреацијски пријатно. Мада сам прије овог пливача рањен-нисам дакле пливачам и то по не знам који пут, зашто такви „лаки пливачи“, када су уствари због издаје старејшиног врха, а након неприпремљеног сусрета са непријатељским снагама, и у стилу најхрабријих, сплављали унапријед продају и жртвовању главу. Жао ми је због људи који су јусти своју главогноно-но однијели на ратиште-онијели се дакле као истински српски синови, да не говорим као очеви, јер међу нама, међу тим такозваним лаким пливачима - нека мине замјере, било је и људи дједовске доби и старачке снаге. Знам да су велина њих, и поред свега, али захваљујући томе што су пливачем преко хладне мртво-ске Украине, сачували живу главу, и данас на фронту и у униформи војске Републике Српске. О њима, неукусне приче причају управо ти који трче за добрима какав рат и фронт не обећавају. Многи од њих, могли су бити добри банкарски службеници, добри професори и самостални трговци, успјешно би учили дијцу која се припремају за наредни вијек. Зашто да се не каже и то - неки би се добро снашли и као шверцери, профитери... а таквих је све више док сиротиња и „комуњаре“ тину или страхују од непријатељског метка или озлоглашене „паштете“.

И мене, који сам ратовање завршио са пластичним куком и другим телесним и психичким оштећењима, а и те моје саборце, добро интересује када ће други „запливати“ и када ће се наћи у упози бранача пред усташама и фанатизованим сљедбеницима. Мухамеда и Алаха. Моје и дјеца мојих сабораца, вјерујем да се неће стидјети. Пошто ће деца оних који и даље врдају даље одвојичке и отаџбинске свете дужности, бити достојанственија, имаће прилику да се стиде умјесто својих очева. Моје дијете неће имати такву прилику, мада је могло, јер сам имао довољно и динара и виза за бјежање даље од фронта. Нисам побегао, а могао сам. Данас сам инвалид, и чак ни као таквом-није ми жао-испричао нам је Бране Лебурић, српски брац се дервентског ратишта.

Љубислав Милошевић

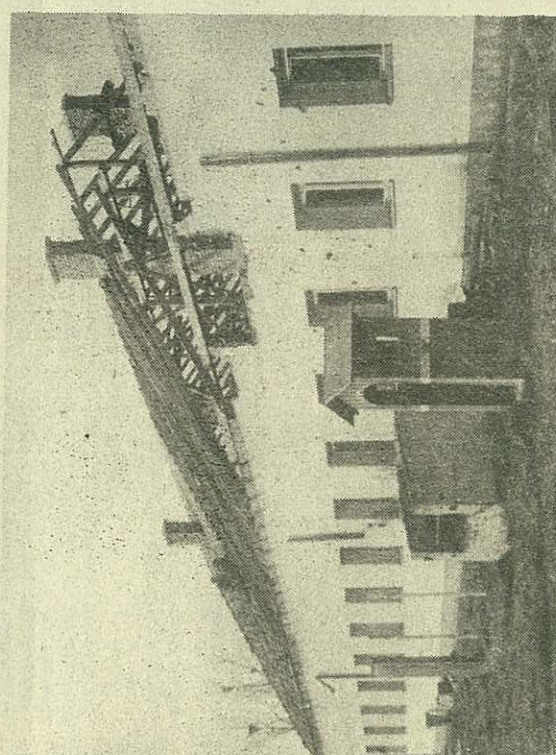
Ново рухо у касарни Српске војске у Дервенти

Они су страх и трепет за непријатеља

За њих нема несавладљивих препрека

Ратом порушено ваља обновити

ЈУНАЦИ

СА БОРЦИМА И СТАРЈЕШИНАМА 27.

● Фебруарским формирањем ове јединице није се могло ни претпоставити каква све искушења чекају артиљерце и пјешадинце прњаворске и дервентске општине ● Сви задаци обављени беспријекорно ● Помоћ цивилном становништву

Средином новембра посјетили смо 27. моторизовану бригаду, о чијем борбеном путу нам је говорио потпуковник Љубомир Обрадовић, начелник Штаба бригаде.

— Садашња 27., а раније 327. моторизована бригада почела је формирање у јакو неповољ-

ним условима у фебруару ове године. Почетком ратних дејстава, у априлу, Бригада је успјела да изврши дјелимичну мобилизацију и да читаво овом бријеме врши доградњу и организацију. И сада нам је тај задатак приоритетан, јер нисмо успјели за све ово вријеме да

КАМЕРОМ МЕЂУ ПРИПАДНИЦИМА 27. БРИГАДЕ

Сјетања на приједени ратни пут

Душмани им ништа не могу

Команда батаљона на окупу